

ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΤΗΣ "ΓΑΛΗΝΗΣ,"

Στὸ μαῦρον Ἄθω ὡς πέρα ἀχνοξυπνοῦνε
τὰ φιλντισένια πέλαγα· κ' οἱ ὄξιές,
χρυσάφι ραντισιμένες φυλλωσιές,
τὴ μέρα ὡς πρωτογέννητες ὕμνοῦνε.

Γι' ἀρχαία, μέσ' στο μελέμι, ἀγάπη θροοῦνε
οἱ λιγερὲς τοῦ δάσου, οἱ καστανιές.
Στὸ φῶς ἀκόμα ὁ γκιώνης κλαίει· καὶ λές·
βαθιοὶ καημοὶ ποτὲ πού δὲ σωποῦνε.

Στὸ καλντερίμι ὁ χτύπος μουλαριοῦ.
Γιὰ τὸν Καλύβε, κάτω ἀπὸ κλωνάρια
βαριά ἀπὸ μῆλα, πάω κ' ἔχω στὸ νοῦ,

ἂν Σ' εὔρω ξύπνιο ἐκεῖ στ' ἄγρια χορτάρια,
στὸ δρόμο νὰ σὲ πάρω τοῦ Πουριοῦ
γιὰ χαμοκέρασα καὶμανιτάρια.

Zagora 20/7/35

Η. ΔΕΛΦΟΣ